

byl v ošetřování žalobkyně. P r v ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podle § 95 zákona o soc. pojištění čis. 221/24 sb. z. a n., jehož jest v souzené věci použití, jest nemocenská pojišťovna povinna poskytovat pomoc v nemoci a to pojištěnci zdarma lékařskou pomoc, jakož i potřebná léčiva a jiné therapeutické pomůcky (nemocenské ošetřování). Z tohoto ustanovení plyne, že »nemocenské ošetřování« se týká jen takových prostředků, které jsou potřebnými pomůckami k léčbě pojištěnce za jeho nemoci a mají účel napomáhati k odstranění nemoci, že však jimi nejsou též umělé končetiny (prothesy), jejichž účelem není vyhojení nemoci, nýbrž, aby po skončeném léčení byly odstraněny její následky a aby pojištěnci byla zajištěna lepší existence. Že dodávání takových pomůcek (prothes) nespadá do rámce pomoci a ošetřování v nemoci podle § 95 zák. čis. 221/24 sb. z. a n. plyne dále z ustanovení § 105 cit. zák., že totiž stanovami nemocenské pojišťovny může být mezi jiným určeno, že pojišťovna poskytne pojištěnci pomocné prostředky proti znetvoření a zmrzačení (tedy též umělé končetiny, viz § 105 lit. h) cit. zák.). Že stanovami žalované nemocenské pojišťovny byl rozsah povinných dávek rozšířen podle § 105 cit. zák. i na umělé končetiny, žalobkyně netvrdila a neprokázala. Myšlenka, že nemocenská pojišťovna není povinna poskytovat pojištěncům takové prostředky, jimiž má být zaručena jejich lepší existence v době po vyhojení nemoci, jest vyjádřena i v platném nyní doslovu § 154 odst. 3, písm. d) zákona o soc. pojištění (vyhláška čis. 189/34 sb. z. a n.), podle něhož náleží k léčebné péči Ústřední sociální pojišťovny »invalidům poskytnouti ortopedické pomůcky, opěrné přístroje a umělé končetiny nebo jejich součástky«. Ačkoli toto ustanovení nelze použít na souzený případ, nastalý ještě za platnosti zákona čis. 221/24 sb. z. a n., lze i z tohoto nového ustanovení — ježto změnou zákona neměl být rozsah povinností nemocenských pojišťoven súžen, nýbrž naopak rozšířen — usuzovati, že nemocenská pojišťovna není povinna poskytovat umělé končetiny jako zákonnou dávku, neobsahují-li stanovy pojišťovny něco jiného, neboť jinak nebylo by bývalo poskytování takových pomůcek vyhraženo opatření léčebné péči Ústřední sociální pojišťovny, tedy opatření povahy fakultativní (§ 154 »může«, »jest oprávněna«). Nesplnila-li tudíž žalobkyně v souzené věci, jak dolíčeno, cizí zákonnou povinnost a nevynaložila-li za žalovanou náklad, který žalovaná podle zákona měla učiniti sama, nemůže se z tohoto právního důvodu na ni domáhati náhrady podle § 1042 obč. zák.

Čís. 14609.

K §§ 31 a 34 zák. o prac. soudech.

V pracovních sporech hodnoty nižší než 300 Kč jest dovolání nepřipustné, třebas bylo odvolání pracovním soudem prohlášeno za při-

pustné a třebas i odvolací soud rozhodnuv ve formě rozsudku, prohlásil dovolání za přípustné.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, Rv I 1634/35.)

P r v ý s o u d (p r a c o v n í s o u d) vyhověl žalobě na zaplacení 240 Kč a prohlásil současně podle § 28 zák. o prac. soudech odvolání do tohoto rozsudku za přípustné. **O d v o l a c í s o u d** ve věcech pracovních k odvolání, podanému z důvodů věcných, žalobu po ústním odvolacím jednání r o z s u d k e m zamítl, prohlásiv dovolání do rozsudku toho podle § 34 zák. o prac. soudech za přípustné.

N e j v ý š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y :

Jde o spor, v kterém hodnota předmětu, činíc jen 240 Kč, není vyšší než 300 Kč. Podle § 31 zák. čis. 131/31 sb. z. a n. rozhoduje odvolací soud v takových věcech o odvoláních v zasedání neveřejném ve tříčleném senátu složeném ze soudců z povolání na základě spisů s konečnou platností usnesením, tedy i tentokráte, když tu není důvodu zmatečnosti a odvolání bylo podáno z důvodů věcných, byvši prohlášeno pracovním soudem za přípustné podle prvního odstavce § 28 dotčeného zákona. Z § 31 zák. čis. 131/31 sb. z. a n. plyne, že ve sporech, ve kterých hodnota předmětu není vyšší než 300 Kč, dovolání je nepřípustné, neboť ustanovuje, že o odvolání v těchto sporech rozhoduje odvolací soud s konečnou platností a že rozhoduje o něm usnesením, kdežto dovoláním lze napadat jen rozsudky odvolacích soudů (§ 34 odst. 1. cit. zák.) Na tom nic nemění, že odvolací soud v souzené věci vydal rozhodnutí ve formě rozsudku místo usnesení, ježto soud ani tím, že použil nesprávné formy pro své rozhodnutí, nemůže založiti pro rozhodnutí odporovatelnost, když byla zákonem výslovně vyloučena. Nebylo-li zákonem ve sporech o hodnotu 300 Kč nepřevyšující dovolání vůbec přípustněno, nebylo ani odvolacímu soudu dovoleno, aby prohlásil v takovém sporu dovolání za přípustné, pročež nemá významu, že odvolací soud v souzené věci podobný výrok pojal do svého formálně vadného rozhodnutí.

Čís. 14610.

Jest nezákonností, nehleděl-li soud při stanovení odškodného podle železničního vyvlastňovacího zákona ani k převodnímu poplatku, ani k ujmě způsobené stížením hospodaření na nových nemovitostech.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, R II 35/35.)

N i ž š í s o u d y opřely své rozhodnutí podle § 30 zák. ze dne 18. února 1878 čis. 30 ř. z. o výši náhrady za vyvlastněné pozemky o znalecký posudek, v němž nebyl vzat zřetel na převodní poplatky ani na újmu, jež vzejde vyvlastněným stíženým hospodařením na nových pozemcích a stanovily náhradu částkou 93.064 Kč.